ROZJÍMÁNÍ NA PRVNÍ SOBOTU V DUBNU 2021

Nesení kříže

ThDr. Sławomir Radulski SAC

Tato cesta je jiná než všechny ostatní. Na světě je tolik cest, ale žádná z nich nebyla taková jako tato. Lidé chodí rozmanitými cestami. Někteří vypadají, že dobře vědí, kam směřují. Jiní se pohybují, jako by nevěděli, kam jejich cesta vede. Existují různé cesty. Ale pouze tou jednou jedinou kráčel Boží Syn považovaný lidmi za odsouzence. Jak bolestný byl pro Ježíše výskot a výkřiky: Ukřižuj ho! Ukřižuj ho! Nemáme krále, jen císaře! Kdyby nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali! Propusť nám Barabáše! (Srov. J 19,15 a Luk 23,18)

A on stál. Bezbranný, zmučený a ponížený. Ten, jenž se pro nás a naši spásu stal člověkem. (Srov. Apoštolské vyznání víry). Ten, jenž konal znamení a zázraky: uzdravoval, posiloval, vracel zrak a sluch, a dokonce křísil mrtvé. Ten, jehož poslouchalo jezero i vichřice. Vždy měl slova útěchy, pozvedal, napomínal a ujímal se chudých, malých a těch, kterými druzí pohrdali. Bůh, láska v lidském těle. A hle, nyní tato Láska v lidském, zbitém, poníženém, raněném a poplivaném těle stanula před lidským tribunálem, plným žárlivosti. Bůh se podrobil lidskému soudu. Dovolil, aby ho zatkli, ponížili a odsoudili. To dokáže jen nekonečná Láska, která ví, jaká je cena vykoupení nás, hříšných smrtelníků, od věčné záhuby. Žádný hlas nebyl proti? Nikdo, kdo by se zastal Spravedlivého? Nikdo, kdo by odvážně vykřikl, že celý tento proces – údajně ve jménu zákona – je velká fraška? Neobjevil se žádný odvážný muž, jehož hlas by byl při soudu významný? Byla zapotřebí až odvaha žen, slabých a těch, které neměly hlasovací právo? Jen ony budou Krista provázet na křížové cestě kromě přinuceného Šimona, který se právě vracel z pole? Mezi těmito statečnými ženami nepochybně byla ta, jejíž Syn, Ježíš z Nazaretu, byl odsouzen karikaturním soudem.

Režisér Mel Gibson nám ve svém filmu Umučení Krista ukázal mnoho vzrušujících scén. Jedna z nich ukazuje právě křížovou cestu. Ježíš nese kříž úzkými uličkami Jeruzaléma. Obklopují ho rozzuření lidé, vrhají po Něm kameny, plivají na Něj, útočí na Něj... Vojáci Ho jakoby brání, ale je jasné, že se kvůli odsouzenci příliš nevzrušují. Ježíš nesoucí kříž, obrán o vše, i o lidská práva, je mimo společnost. Ti slušní, dokonce zbožní, Jím umí jen pohrdat. Ale je zde Matka. Maria se pokouší k Němu dostat, ale nemůže se prodrat davem. Běží z jedné strany, pak z druhé, nakonec Mu vybíhá vstříc a než ji odstrčí stráže, může na Něj pohlédnout. Vidí, že je zbitý, má tak oteklé oko, že vidí jen jedním. Je to namáhavé, aby něco uviděl z levé strany, musí otočit hlavu a podívat se tam zdravým pravým okem. Scéna filmu šokuje svou brutalitou; jak nelidsky to muselo vypadat ve skutečnosti… Nepopsatelné utrpení. Ve chvíli, kdy Maria spatří svého Syna, voják Ježíše ještě silněji udeří, až vytryskne krev. Tehdy si Maria vzpomene na svého synka v nazaretském domku, malého Ježíška, jenž k ní utíká a padá a ona mu běží na pomoc… Dospělý Ježíš zvolna padá tváří do prachu ulice

a ona Mu nemůže pomoci. Scéna setkání Matky a Syna. Bijí její dítě a ona Ho nemůže ochránit.

Maria, Matko, mnohokrát jsi Mu v dětství pofoukala pohmožděniny, bděla jsi, když měl horečku, líbala jsi Mu prstíky, hladila po hlavě. A nyní tělo tvého Syna, trýzněné bolestí a pokryté krví, leží na jeruzalémské dlažbě… Maria, Boží Matka, spolu s Ježíšem není pouze jedno zastavení na křížové cestě, ani dvě zastavení v případě snímání z kříže. Maria Ježíše provází ustavičně. Tam, kde On zakouší nepředstavitelné tělesné utrpení, ona Ho provází mateřskou láskou. Neexistuje žádná křížová cesta, kdy někdo nese svůj kříž ve spojení s Kristem, aby ho neprovázela také nejsvětější Matka. Všichni trpící, nemocní, pronásledovaní, osamělí, nespravedlivě souzení, utlačovaní, odmítaní a nechtění mohou počítat se zvláštní péčí nebeské Matky. Maria by mohla volat tehdy na jeruzalémské cestě slovy biblické knihy Pláče: Všichni, kteří jdete kolem, popatřte a hleďte, je-li jaká bolest jako bolest moje, ta, která mi byla způsobena, jíž mě zarmoutil Hospodin. (Srov. Pláč 1,12) Určitě

takto volá, když stojí vedle každého z nás, dotýká-li se nás utrpení, neseme-li i my jako náš Pán Ježíš Kristus svůj každodenní kříž.

V tomto tajemství je ale ještě něco víc, co nám Nejsvětější Panna zvláště zjevuje prostřednictvím pasáčků Lucie, Hyacinty a Františka. Maria se zjevila ve Fatimě a kráčí dál křížovou cestou světa. Je třeba říci toto: Panna Maria zjevující se v tuto mimořádnou chvíli světových dějin, nadále provází Ježíše, jenž – můžeme-li to tak říci – stále nese kříž. Je to týž Kristus, jehož tehdy odmítl a odsoudil k smrti nejprve židovský lid a potom římský prokurátor, když vydal krutý rozsudek bičování a krutého ponížení. A potom odsoudil k smrti nevinného, přestože – jak sám přiznal – na Něm nenalezl žádnou vinu. (Srov. J18,38).

A ti, kteří i dnes na různých tribunálech a soudech odsuzují Ježíše a vynášejí nelidské rozsudky zabíjením nenarozených nebo eutanazií nevyléčitelně nemocných, což neodsuzují Krista a neposílají Ho na hanebnou smrt na kříži? A co schvalování zákonů porušujících nejen Evangelium a morální nauku Církve, ale i zdravý rozum? A odmítáme-li my, věřící, Evangelium, není to odsuzování Ježíše? A opomíjení potřebných, lhostejnost k těm, kteří potřebují obyčejné gesto podpory nebo přítomnosti? Kolik je takové lhostejnosti nejen vůči cizím, neznámým, ale i v našich rodinách a mezi nejbližšími? Slepá honba, kdo vlastně ví za čím, hádky a nenávist…

Jak je to na věčnosti? Nejsme trochu jako ti, kteří podobně jako kněz či levita z Ježíšova podobenství o milosrdném Samaritánovi minuli zbitého a trpícího člověka ležícího u cesty jen proto, že se možná báli, aby nebyli nečistí, jinak řečeno, měli svůj život, svoje záležitosti a priority? Nebo jen proto, že zvítězil přísný zákon a vlastní zájem, a ne druhý člověk? Kdo z nás zde nemusí dobře prozkoumat – zpytovat – své svědomí? Ostatně není každý hřích opětovným odsouzením Ježíše k utrpení? Neodsuzujeme tak znova a znova Toho, jenž nás tak miloval, že sestoupil z nebe, přijal za nás hanebný rozsudek a prošel křížovou cestou?

Maria, milovaná Matko, provázející Ježíše cestou na Kalvárii, prosím Tě, střež mě svou modlitbou a přímluvou. Dej, ať svými skutky neposílám Ježíše na křížovou cestu ani v sobě, ani v druhém člověku. Byla´s poslána do Fatimy, abys nám připomněla, k čemu vede hřích a odmítnutí pravdy Evangelia, odmítnutí Krista. Ukaž nám, jak žít v této naší všednosti, v našem přítomném světě, kde Tvůj milovaný Syn a náš Pán, je tolik odmítán a pohrdán. Prosíme, pomoz nám a pomoz mi zachovat věrnost pravdě Evangelia. Uchraň mě hříchu, abych nekřičel jako jeruzalémský dav: Ukřižuj ho! (Srov. Mk 15, 13; Luk 23, 21)

Fatimská Paní, chci spojovat všechna svá utrpení, nemoci a dobrovolné oběti, jak to dělali Lucie, Hyacinta a František, s utrpením Tvým a Tvého milovaného Syna. Chci je přinášet skrze Tvé Neposkvrněné Srdce pro záchranu ubohých hříšníků a uchránit je i každého z nás od pekelného ohně, od věčnosti bez Boha. Matko, nikdy nás neopouštěj! Provázej nás na naší pozemské cestě, která se často – byť maličko – zdá být podobná oné jediné cestě po jeruzalémské dlažbě, na níž klopýtal náš Pán. Ať se všechno děje ve spojení našeho "ano" s Tvým "fiat". A také s oním věčným ano, které jediný Boží Syn řekl svému Otci, když beze zbytku přijal Jeho nejsvětější vůli. A pokud se i nám stane, že klesneme, tím víc při nás stůj, abychom jako Kristus Pán dokázali povstat a jít dál. Dej nám něhu Veroniky a sílu Šimona z Kyrény, abychom Kristu, Spasiteli světa, pomohli, jak jen dokážeme. Ale především uzavři nás všechny ve svém přečistém, nejvěrnějším a Neposkvrněném Srdci – Tvým Synem milovaném. Ať takto zachráněni můžeme být Tvými spolupracovníky na tom díle, k němuž nás neustále zveš ve své fatimské výzvě.